

ἐν τοσούτῳ σερμύνηται διὰ τὰς κατακτήσεις, τὰς ἀνεκαλύψεις, καὶ τοὺς θριάμβους του.

N. Δ.

ΑΓΡΙΑΙ ΝΗΣΣΑΙ. (1)

Ἀνέγνωμεν εἰς Ἀγγλικὸν σύγγραμμα τὰ ἐφεξῆς: « Διετάχθη τὸν παρελθόντα χειμῶνα νὰ διαγράψω νέον σχέδιον διὰ τὸν ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Βούκιγκαμ ἐξάριστον κήπον τοῦ Ἐδγέρλεϋ. Μετὰ τὴν διαγραφὴν, ἀπεφάσισα νὰ μεταφέρω εἰς νησίδιον κείμενον ἐν μέσῳ τῆς καθωραϊζούσης τὸν τόπον ἐκείνου λίμνης, τὸ ἀναγκαῖον ὕλικόν διὰ τὰ κατασκευάσαι τὸ προσεχὲς ἔαρ περιέργους τινὰς οἰκοδομὰς. Ὁ πάγος ἦτο πυκνότατος, ὁ οὐρανὸς εὐδίας, καὶ ὁ βορρᾶς ἔπνεε λάθρος καὶ ἀδιάκοπος. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν μου, ἀποικία τις νησιῶν ἀγρίων, ἐμφωλεύουσα πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς λίμνης, εἴλκυτε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειάν μου. Ἦκουσα πάντοτε ὅτι αἱ ἀγριαὶ νῆσσοι ἀποσύρονται τὸν χειμῶνα εἰς τὰς λίμνας ἢ τὰ λιμνάζοντα ἐκεῖνα ὕδατα τὰ μὴ προσβαλλόμενα πολὺ ἀπὸ τὸ ψῦχος. Ἐκκλύουσιν ἄρα τὰ θερμότερα μέρη· πρέπει ὁμῶς νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι προσπαθοῦσι καὶ αὐταὶ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν πῆξιν τοῦ ὕδατος. Καὶ ὡς ἀπόδειξιν διηγούμαι ὅ, τι εἶδον ἰδίως ὀφθαλμοῖς.

Αἱ νῆσσοι ἦσαν διηρημέναι εἰς δύο φάλαγγας, τὴν μὲν ἐνεργοῦσαν, τὴν δὲ ἐφεδρεύουσαν, καὶ ἀλληλοδιαδόχως μεταλλάσσόμενας. Ἡ ἐνεργοῦσα εἰτήρητο εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπλητρίαζεν ἐγγύτατα τὸν πάγον, καὶ περυγίζουσα ἀδιακόπως καὶ κινουμένη ἄνω κάτω ταχέως, συνετάρασσε τὸ ὕδωρ. Οὕτω πράττουσι ἐμπόδιζον τοῦτο νὰ κηχθῇ, ἐνῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ὁ πάγος ἦτο τοσούτῳ στερεὸς, ὥστε καὶ κορμοὺς δένδρων μεγίστων ἐδύνατο νὰ σηκώσῃ. Ὅσάκις αἱ ἐργαζόμεναι ἀπηύδιζον ἄφρον φωνὴν ὀξείαν καὶ περευθῆς, ὡς στρατιῶται ὑπείκοντες εἰς τὴν κλήσιν, ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ κοιλωμάτα τῶν βράχιων ἡ ἐφεδρεία, καὶ διεδέχετο τὴν πρώτην φάλαγγα. Παρετήρησα ὅτι πρῶτον ἔργον τῶν εἰσερχομένων εἰς τὸ ὕδωρ νησιῶν ἦτο, τὸ νὰ κολυμβῶσι πλησίον τοῦ πάγου, νὰ βυθίζωνται καὶ νὰ τὸν κατακερματίζωσι. Καὶ τὸ ἀξιοπεριεργότερον, καμμία περίστασις δὲν ἴσχυε νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ τοῦ ἔργου τῶν τὸ σύριγμα, ἢ ὁ κρότος τῶν χειρῶν τῶν ἐργατῶν, ἢ ἡ βολὴ λίθου ἐν μέσῳ τῆς ἐργαζομένης φάλαγγος, ἄτινα μόνον, κατ' ἄλλας περιπτώσεις, ἤθελον ἀρκέσει νὰ διασκορπίσωσιν αὐτὴν,

(1) Ἀ γ ρ ι ὀ π α κ κ ι α ι. Οἱ ἄλλοις εἶχον πολλὰ ὀνόματα διὰ τὰ σημάζουσι τοῦ εἶδους τούτου τὰ πηπέτ' Ἐλισσι, βοσκάδας, φασκάδας, κολυμβίδιας, κερκεθαλίδας, καὶ κίθουας. Ἀλλὰ, διὰ τίνος ἢ ἄδίων διακρίνοντο εἰ καθ' ἑμᾶς ἄ γ ρ ι ὀ π α κ κ ι α ι; Ἐν τῇ ἀπορίᾳ μου, τὰς ἐδάπτισα ἀγρίας νῆσσοι. Σ. Μ.

ἐπὶ τῆς παρουσίας δὲν ἔφερον κανὲν ἀποτέλεσμα. Ἐπὶ τῆς ἀπαθοῦς φυσιογνωμίας τῶν δὲν ἐφαίνετο κανὲν σημεῖον ταραχῆς· ἐξ ἐναντίας ἐτυμπεραῖνον ἀπὸ τῶ μικρὸν ἐξόγκωμα, τοῦ λαιμοῦ τῶν ὅτι ἠνθάνοντο τὴν ἔκτασιν ἐκείνην ἣτις προέρχεται ἀπὸ τὴν εὐδοκίαν τῆς συνειδήσεως ὅταν ἐκτελεθῇ τις τὸ χρέος του. Τὸ ἔργον ἐκάστης φάλαγγος διήρκει μίαν ὥραν περίπου εἰργάζοντο δὲ νυχθημερόν, καὶ διὰ κόπων ἀδιακόπων καταώρθωσαν νὰ ἔχωσι μέρος ὕδατος ἀπρηκτον ἐφ' ὅλου τοῦ χειμῶνος.»

ΒΣΑΙΣΙΟΝ ΚΑΛΛΟΣ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Μαΐου πλήθος ἀπειρον συνηθροίσθη πρὸς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Clouiseu! ἐν Παρισίοις. Αἰτία δὲ τῆς συρροῆς ταύτης δὲν ἦτο οὐτ' ἐγκλημα, οὐτ' ἔρις, οὐτε συμβεβηκὸς ἐκτακτον, οὐτε οὐδεμία τῶν συνήθων αἰτιῶν τῶν συναθροίσεων. Τί ἦτο λοιπόν; Θαυμασμὸς, καὶ θαυμασμὸς ἰδιόζων εἰς καρδίας τῶν Γάλλων. . . Θαυμασμὸς κάλλους γυναικείου!

Κυρία τις, περικόμφως ἐνδεδυμένη, εἰσελθοῦσα τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ἴταλῶν, εἶχε κάλλος τόσῳ σπάνιον καὶ τόσῳ καταπληκτικόν, ὥστε εἴλκυεν ἐν ἀκαρεῖ ὄλων τὰ βλέμματα, καὶ ἐμάγευσεν ὄλους εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστ' ἔμεινον ἀκίνητοι ὡς ἀπολιθωμένοι. Τὸ πλήθος συνεπυκνωτο ἀδιακόπως. Καὶ ὅσοι μὲν τὴν εἶχον ἰδεῖ ἐξέφραζον γεγωνία ἢ φωνὴν τὴν ἐνθουσιασμῶν τῶν, καὶ ἠρέθιζον οὕτω πικρὰ τοὺς ἄλλους νὰ τὴν ἰδῶσιν ὥστε ὅλοι ἀνέμενον τὴν ἐξόδον τῆς ὥρας Κυρίας.

Μόλις δὲ παρουσιάσθη εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀνευφημαὶ ἀκράτητοι ἤχησαν πανταχόθεν. Ἡ Κυρία, πρὸς θεῖσα, ὠπισθοδρόμησε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον. Μετὰ μικρὸν προσπαθήσασα νὰ ἀναχωρήσῃ δι' ἄλλης μικρᾶς ἐξόδου, παρετηρήθη καὶ ἐπερικυκλώθη ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν. Τότε προσεκλήθησαν αἱ χωροσώλακες νὰ διασκορπίσωσι τὸ πλήθος· ἀλλ' αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐφαρμόσωσι κατὰ τὴν περίπτωσιν τούτην τὸν περὶ συναθροίσεων νόμον, διότι αὐτὸς δὲν ἐπρονόει καὶ περὶ συναθροίσεως διὰ λόγον θαυμασμῶ ὠραίας γυναικός. Βαρβαρότατον δὲ ἤθελον εἶσθαι ἐὰν ἔστρεφον τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ λαοῦ μετὰ τὰς τρεῖς προσηλάσεις τῆς διαλύσεως.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τί ἀπεφάσισεν ἡ Κυρία; ἐπερίμεινεν ἕως οὗ ἀπαυδῆσαν τὸ πλήθος διαλυθῆ μόνον του. Καὶ τῶντι τὸ πλήθος ἀπηύδθη, καὶ αὐτὴ ἀνεχώρησε τέλος πάντων.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΝΑΙ Η ΟΧΙ.

Διήγημα.

(Συγγραφέα. Ἰδὲ Φυ.λ. 32.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ ἀναγγελθεῖσα τὴν προτεταίαν ἱστορίαν.

Τὴν ἐκαύριον, περὶ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ἔφθασεν ὁ Ἄνδρέας· ὁ συνταγματάρχης ἔπαυσεν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν πληγὴν του καὶ ἦτο ὡς ἐκ τούτου ὀλιγώτερον μισανθρώπος, ἢ δὲ Μαρία καὶ ὁ Γεώργιος ἔφεραν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῶν τὴν συνήθη κούτων ἰλαρότητα.

Μετὰ τὸ δείπνον, ἀφοῦ ἀναψῆν αἱ πίπαι, ἕκαστος ἐνέλαβε τὴν συνήθη αὐτοῦ θέσιν εἰς τὴν μικρὰν αἰ-

θουσαν· ἡ μὲν Μαρία καὶ ὁ συνταγματάρχης εἰς τὰς δύο γωνίας τῆς ἐστίας· ὁ δὲ Γεώργιος, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἀνωθεν τοῦ ὁποῦ ἦσαν ἀνηρημέναι δύο ἐξόγων ζωγράφων εἰκόνες· ὁ δὲ Ἄνδρέας, ἀντικρὺ τοῦ πυρός. Ὁ Γεώργιος ἤρχισε τὸ διήγημά του ὡς ἐξῆς.

Μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη διηγοῦνται εἰς τὴν πόλιν Β. . . πολλὰς ἰδιορρόθιμους καὶ ἀστείας πράξεις κυρίου τινός, τοῦ ὁποῦ δὲν θέλω ὡς εἶπαι τὸ ὄνομα. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἔχει χρεῖαν ὀνόματος, ὡς τὸν ὀνομάσωμεν Κ. Μαρβέλιον. Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι καὶ σήμερον διηγοῦνται περὶ τοῦ Κ. Μαρβέλιου πολλὰ παραδόξα. Ὅλα αὗτα διηγηθῶ δὲ ἐν ἐκ τούτων, τὸ ὁποῖον ὀλίγοι γνωρίζουσιν, ἀλλ' ἴσως κινήσει τὴν περιέργειάν σας.

Ὁ Κ. Μαρβέλιος ἦτον ἄνθρωπος εὐθύς, μὲ ὀρθὸν νοῦν, χωρὶς οἷσιν καὶ ὑπεροφίαν, ἀκέραιος, χρηστοτάτος, καὶ τούτων ἕνεκα ἐθιωρεῖτο ὡς ὄν ἐτακτον, διότι ἐνομιζέτο ἐν γένει ὡς μωρὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ Φυ.λ. 33

ΤΑΟ. ΚΟΥΑΓΚ.

» διὰ τὴν μεγάλην ὀδοποιρίαν, ἀναβαίνων δράκοντα, ὅστις φέρει αὐτὸν εἰς οὐρανοῦς, ὅπως ἐγκαταβῶσιν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. »

Καὶ τῶντι, τσαῦτα ἑκατομύρια ἀνθρώπων ἐξουσιάζουσιν οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κίνας, τὸ Κράτος αὐτῶν εἶναι τοσούτω ἐκτεταμένον, ὥστε οἱ ἀμαθεῖς ὑπὸ κοινοῦ τῶν δὲν πρέπει ἴσως νὰ κατακριθῶσι πιστεύοντες ὅτι οἱ ἡγεμόνες αὐτῶν μεδιζτάνται, ὡς ὁ προφήτης Ηλίας, εἰς οὐρανόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κρίνωμεν ἐκ μόνων τῶν δύο ταύτων διδομένων περὶ τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τινος ἔθνους, δὲν ἠθέλομεν βεβαίως εἰστάσει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὁ τῆς Κίνας εἶναι ὁ πρῶτος μεταξὺ ὄλων τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἡγεμόνων διότι, οὔτε αὐτὸ τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος, ἐκί τῆς λαμπρότερας τοῦ ἐποχῆς, ὅτ' ἐπέβαλλε τοὺς νόμους αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, τὴν Μαυριτανίαν, τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Γαλατίαν καὶ τὰς Γερμανικὰς ἐπαρχίας, δὲν περιελάμβανε τοσαύτην ἕκτασιν γῆς ὅσην ἡ Κίνα. Ἀλλὰ καὶ σήμερον, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους ὁ Ἀγγλικὸς κολοσσὸς διοικεῖ διὰ τῆς ἀκαταμάχητου τριαινῆς του, καὶ μετ' αὐτὰς τὰς τελευταίας κατακτήσεις του κατὰ τὴν Κίναν καὶ τὰς Ἰνδίας, δὲν ἰσοδυναμεῖ οὐδὲ πρὸς τὸ τρίτον τῶν κατοίκων τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου.

Ἐὰν ὅμως σταθμίσωμεν τὸ μεγαλεῖον ἡγεμόνος τινὸς διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων τὰ ὅσα πράττει, διὰ τοῦ ζήλου του ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν γραμμάτων, τῶν ἠθῶν καὶ τῆς βιομηχανίας, καὶ διὰ τῶν παραδειγματικῶν τῆς τιμῆς, τῆς ἀφιλοκερδείας, καὶ τῆς πρὸς τοὺς νόμους ἀγάπης ὅσα δίδει πρὸς τὸν λαόν του, τότε οἱ αὐτοκράτορες τοῦ ἀπέραντου Κράτους τῆς Κίνας πρέπει νὰ συγκριθῶσιν ἀπολύτως μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων ἐκείνων ὅτινες, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ κατὰ διαφόρους τόπους, διέπρυσαν εἴτε ἐπὶ κακίᾳ εἴτε καὶ ἐπὶ ἀρετῇ, ἀκολουθοῦντες ἀκλόως τὰς ὁρμὰς τῆς φύσεως. Ἀπὸ τοῦ Φου-Χι μέχρι τοῦ Τάο Κουάγκ, ὅστις τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα κατὰ τὸ πρωτότυπον τὸ ἀνα χεῖρας τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν Κ. Λαγρενέ, πάλαι μὲν πρέσβευε τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθῆναις, μετὰ ταῦτα δὲ ἀντιπροσώπου αὐτῆς ἐν Πεκίνω, ἐβασίλευσαν διαδόχοι ἐβδομήκοντα αὐτοκράτορες, ἐξ ὧν οἱ πλείστοι ἦσαν τυραννικοὶ, σκληροὶ καὶ διεφθαρμένοι.

Οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας, θεωροῦντες τοὺς αὐτοκράτορας τῶν ὡς ἀντιπροσώπους τοῦ οὐρανοῦ βασιλεῖς ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς λατρεύουσιν ὡς ἄλλους θεοὺς. Ἴδού διὰ τί τοὺς ὀνομάζουσιν υἱοὺς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀρχηγούς προαιωνίους. Ἐντεῦθεν πηγάζει καὶ ἡ ἄκρα ὑποταγὴ εἰς τὰς θελήσεις αὐτῶν, ὅσον τυραννικαί, ὅσον ἀδικοί, ὅσον ἀτιμωτικοὶ καὶ ἄν ὄντι.

Ὅταν οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κίνας ἀναβαίνουσιν εἰς τὸν θρόνον, ἀποβάλλουσι τὸ ὄνομα τῶν, καὶ λαμβάνουσιν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο σημαντικὸν ἰδέας τινός. Οὕτω π. χ. Τάο-Κουάγκ, σημαίνει ὄν ἐκλαμπρόν. Ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ὀνομάσθησαν γόμοι τοῦ οὐρανοῦ, ἀρεταὶ ἄμωμοι, δικαιοσύνη ἀπόλυτος καὶ τὰ τοιαῦτα. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ γονεῖς τῶν δὲν ἔχουσι τὴν ἀδειαν νὰ τοὺς

καλοῦσι πλέον διὰ τοῦ ἀρχαιότερου ὀνόματος. Ἐάν ποτε ἐρωτήσῃς κάποιον τινα τῆς Κίνας ὅποιον τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας τοῦ βασιλεύοντος, πρὶν σὲ ἀποκριθῆναι στρέφει τὰ βλέμματα περὶ αὐτὸν φοβούμενος μὴ τὸν ἀκούσῃ κανεῖς.

Ὁ ἡμέτερος Τάο-Κουάγκ ἐγεννήθη τὸ 1780. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του ἔζησε σχεδὸν ἄγνωστος, ὅχι μόνον διότι ἦτο δευτερότοκος, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ φύσις ἐφάνη φειδωλὴ πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ περὶ τὸ 33 ἔτος τῆς ἡλικίας του, φονεύσας παντοδύναμον τινὰ εὐνοῦγον τοῦ πατρὸς του, ὅστις συναθροίσας περὶ τὰ ἀνάκτορα πλήθη πολλὰ, ἐπροσπάθει τοῦτον μὲν νὰ σφάζῃ, νὰ σφετερισθῇ δὲ αὐτὸς τὸν θρόνον, ἀπέκτισε σήμερον πολλήν, καὶ εἴλκυσε ἰδίως τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πατρὸς του. Ἀνηγορεύθη δὲ αὐτοκράτωρ τὸ 1820 ἀποθανόντος τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του.

Ὅτι ἔτη μετὰ τὴν ἀνάβασίν του εἰς τὸν θρόνον, ἐξέβραγγε ἐπανόστασις φοβερὰ κατ' αὐτόν. Μετὰ πολλὰς μάχας, ἐθριάμβευσεν ἐπὶ τέλους τὰ στρατεύματά του, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀποστατῶν ζωγρηθεὶς κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρός θάνατον. Ἐκτὸς λοιπὸν ζῶν, καὶ ἡ κόμισ τῆς ἐξέβραγγης ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ τοῦ ρέοντος διὰ τοῦ Πεκίνου. Ἡ αὐτὴ ποιὴ ἐπεβλήθη, κατ' ἐρήμην ὁμοῦ, καὶ ἐπ' ὄλων τῶν συγγενῶν του μέχρι τοῦ ἐνάτου βαθμοῦ διότι, κατὰ τοὺς ἔθους τοῦ ποινικοῦ κώδικος τῆς Κίνας, οἱ συγγενεῖς τῶν βασιλοκτόνων ἢ τῶν ἀποστατούντων κατὰ τῆς βασιλευούσης οἰκογενείας τιμωροῦνται διὰ θανάτου, καὶ ἂν δὲν ὄντι συναιτίοι, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ ἀνακαλύφσαντος τὴν συνωμοσίαν.

Ἡ βασιλεία τοῦ Τάο-Κουάγκ θεωρεῖται ἀξιοσημείωτος διότι ἐπ' αὐτῆς συνέβη ἡ πρώτη ἐνοπλις συμπλοκὴ μεταξὺ Ἑυρώπης καὶ Κίνας. Ὅσοι ἐνθυμούμεθα τὸν πόλεμον τὸν ὅσον ἐπροκάλεσαν οἱ Ἄγγλοι ἐπιμένοντες νὰ εἰσάγωσιν ὄπιον εἰς τὴν Κίναν, κατ' ἂν κατετρόπωσαν τὸν στρατὸν τοῦ Οὐρανοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἐκυρίευσαν τὴν ἀπέραντον νῆσον Χόγκ-Κόγκ, τὴν ὁποῖαν κατέχουσιν ἔκτοτε. Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔμαθε πώποτε τὴν ἕτην τῶν στρατευμάτων του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΒΑΛΗΝΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ.— Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΠΟΛΙΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε Φυλλ. 32.)

Αἱ μαθηματικαὶ καὶ ἀστρονομικαὶ γνώσεις· αἱ λαμπρόταται τοσοῦτον τὴν Ἀλεξανδρείαν ποσῶς δὲν εἶναι, ὅτι καὶ ἂν λέγουσιν, κληρονομία ἦν ἔλαβεν αὐτὴ παρὰ τῶν ἀγιασθησάντων τῆς Αἴγυπτου· οἱ ἀρχαῖοι ἐκέρυξαν τοὺς Αἰγυπτίους ἐφευρετὰς τῆς γεωμετρίας,

νο δι' οὐ μᾶλλον διακρίνεται αὕτη τῶν λοιπῶν γραφῶν καὶ ἐλάμβανε χαρακτῆρα μυστηριώδη· οἱ ἱερεῖς εἰς ὅσα ἐντελῶς ἐνεπιστεύοντο εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπεράψουν τὴν γραφὴν ταύτην, καὶ ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων ἐπλήττετο, διότι εὗρισκον ἐν αὐτῇ εἶδος γραφῆς μᾶλλον ξένης καὶ μᾶλλον διαφερούσης τῆς ἰδίας των. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς καὶ κυρίως οἱ Ἀλεξανδρινοὶ φιλόσοφοι μὴδὲν λέγοντες περὶ τῶν ἱερογλυφικῶν γραμμάτων ἃ ἦσαν πολυαριθμότερα τῶν ἱερογλυφικῶν εἰκόνων, ἔδειξαν ὅτι δὲν ἦσαν εἰς στάσιον νὰ ἐνοήσωσιν οὐδὲ μίαν γραμμὴν τοῦ ἱερογλυφικοῦ κειμένου, στερούμενοι τῶν πλεόν στοιχειωδῶν γνώσεων περὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς γραφῆς· πῶς εἰδύοντο νὰ ἀντλήσωσιν εἰς τὰς πεφραγμένας δι' αὐτοὺς Αἰγυπτιακὰς πηγὰς καὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὰ συγγραμμάτων διδασκαλίαν αἰτίνας τῶ ὄντι δὲν εὗρισκονται εἰς αὐτὰ (1) ;

Ἡ Ἀλεξάνδρεια ὁπόταν ἔγινεν Ἀραβικὴ, ἐξήκοι λούθησε μέχρι τινός νὰ ἦτε Ἑλληνικὴ, διότι ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστῆμη διέμεινε εἰσὸς κατὰ μέρος μετὰ τῶν Ὀθωμανικῶν λαῶν, καὶ ἀπετέλει σχεδὸν ὁλόκληρον τὸν πολιτισμὸν των' μετὰ τὴν κατὰκτησιν, ὡς λέγει ὁ Κ. Λίβρις. ἡ Ἀραβικὴ ἐπιστῆμη ἐξηκολούθησεν κατὰ τι διάστημα καιροῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστῆμην ἣς ἐγένετο κληρονόμος· κατὰ τὸν 9 αἰῶνα καλῆρας τις κατέστησεν ἐκεῖ βιβλιοθήκην ἣς ἡ οὐστὰσις εἶνε θεβαιωτέρα παρὰ ἡ καταστροφή τῆς τῶν Πολεμίων ὑπὸ τοῦ Ὀμέρου. Πρέπει δὲ νὰ θυμολογήσωμεν ὅτι ἡ Ἀλεξάνδρεια δὲν ἀνεδείχθη ἐστία ἐπιστημονικὴ ὡς τὸ Βαγδάτιον καὶ ἡ Δαμασκός· ἀμεληθεῖσα πρὸς οὐτῶσιν τοῦ ὑπερτερήσαντος Σταύρου, ἀνηγέρθη καὶ αὖθις ἡ πόλις αὕτη διὰ τοῦ ἐμπορίου, ἔχουσα πάντοτε τὴν θαυμασίαν τῆς θέσιν ὁρμηθῆ καὶ αὖθις ἐξ αὐτῆς ἡ Εὐρώπη καὶ αὖθις ἔλαβε παρ' τῆς τὰ ἐμπορεύματα τῆς Αἰγύπτου, τῆς Ἀραβίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν ἢ Μασσαλίας, ἢ Βαρκελόνα, αἱ Βεῶμαι, ἢ Φλωρεντία, ἢ Γένοβα, ἢ ἐνετία ἔχον καταστήματα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ συνωμολόγησαν ἐμπορικὰς συνθήκας μετὰ τῶν Σουλτάνων τῆς Αἰγύπτου.

Διὰ τῆς δυνάμεως ἐκείνης τῆς προσγενομένης ἐν τῆς οὐσιωδῆς δεξιᾶ· θέσεως ἡ Ἀλεξάνδρεια κατέστη ἐκ νέου ἔπιρ καὶ πρότερον ἦν, ὁ δεσμὸς ὄντ. τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ἢ Ἐνετία ὁφείλει κατὰ μέγα μέρος τὴν σχεδὸν Ἀσιατικὴν φυσιογνωμίαν τῆς εἰς τὰς μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας σχέσεις τῆς. Ἄν ἡ Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὁ Ἅγιος Βιτὰλ τῆς Ραβέννης· ἐχρησίμευαν ὡς ἀρχέτυπα τοῦ Ἁγ. Μάρκου, ἐκεῖναι αἱ παρακείμεναι εἰς τὸν Μέγαν παρθὸν χαρῖσσαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκίαι καὶ ὄν ἡ ἀρχιτε-

κτονικὴ δὲν εἶναι βυζαντινὴ ἀλλ' ἀραβικὴ· Πόλι ἄλλοθεν δύνανται νὰ προηλθον εἰμὴ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρειας ;

(Ἀκολουθεῖ).

BOMBIX O ΠΑΦΙΟΣ.

Βόμβυξ κάριος ὠνομάσθη κάμπη τις μεταξουρῆς ζῶσα ἐπὶ τῶν ἀγρίων δένδρων τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας. Περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς παρουσίας ἐκατονταετηρίδος, ἄγγλος τις, ἴδων αὐτὸν ἐν Βαγγάλῃ ὅπου ἐπιχειροῦσε Τουσοῦ καὶ Γούβου· πάκου, ἤθελεσε νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν Εὐρώπην. Μετὰ τριάκοντα ἔτη, ἄλλος τις περιηγητὴς Γάλλος, ἐξερευνῶν τὰ δάση τοῦ ἰδίου ἐκείνου τόπου, παρατήρησε καὶ ἐκεῖνος τὸν βόμβυκα, καὶ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν εἰσάγῃ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα· ἀλλ' ἐπειδὴ τότε οἱ πλείοντες μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἰνδῶν ἠναγκάζοντο νὰ παραλλάξωσι τὸ Ἰνδιαν ἀκραιφνῶς, ὁ διηκτοὺς διήρκεσε περὶ τοὺς ἐνδεκα μῆνας, καὶ μίλις ἕξων δεκαεὶ βόμβυκες ὅταν τὸ πλοῖον ἐνεληλυθῆεν εἰς Βουρδὸγαλα. Καὶ πάλιν ἐξ αὐτῶν τριμύνοι ἐβράσαν ὑγιᾶς εἰς Παρισίους, καὶ ἀπετίθησαν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Καὶ ἐγένετο αἰὲν ἡ μεταμόρφωσις, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς σκώληκες ἦσαν ὀφθαλμοί.

Ἄλλὰ, παρὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο, ἐπῆλθε καὶ ἄλλοτερον, ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1830 ἔτους. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πάντας, καὶ ἐπιστήμονες καὶ τεχνίται, καὶ ἀκαθῆες, καὶ σοφοί, εἶχον προσηλωμένην ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τὰς παραξάνοντα τὰ θεμέλια τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους. Καὶ χυρὸν ἄρα ἂν ἐνηθον οἱ σκώληκες τίς εἶχεν εἰλεῖν νὰ ἀσπῆθῃ περὶ αὐτοῦ ;

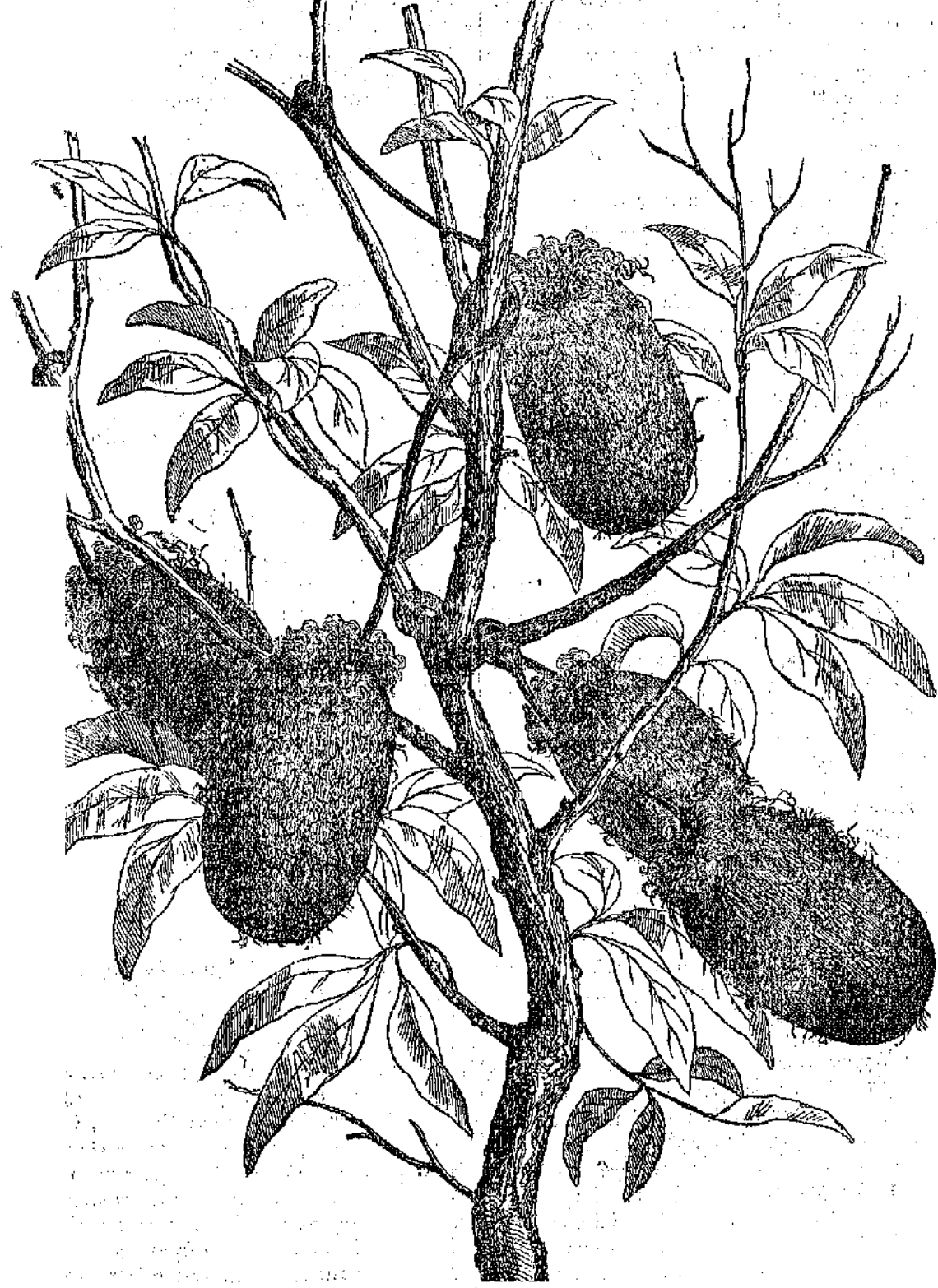
Ἐν τούτοις, ἡ χρῆσις τῆς ἐξ αὐτῶν μεταξῆς ἠχθῆ ἐν Ἀγγλίᾳ, πολλὰ βράσματα κατασκευάζοντι ἐξ αὐτῆς, καὶ θεωρεῖται ὡς στερεωτάτη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἰνδιῶν συγκοινωνία κατέστη σήμερον συντοματώτερη, χάρις εἰς τὸν ἀπὸ καὶ τὴν Αἰγύπτου, ἡ μετακόμισις τῶν παρῶν βόμβυκων δὲν εἶναι πλέον δύσκολος. Ἀλλὰ, τὸ αὐτοῦ στερρον, οὔτε ἡ διατήρησις αὐτῶν εἶναι δύσκολος ὅτε, ὡς συνειδησμένοι νὰ ἐνδιδαιτῶνται ἐντὸς δασῶν, ἢ ἔχουσιν ἀνάγκην τροφῆς ἢ καὶ περιποιήσεως ἰσχυτέρας.

Ἡ τελευταία αὕτη διαβεβαίωσις ἄς μὴ φανῇ παράδοξος. Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία διηγεῖται περὶ κάμπης διατιωμένης ἐκτὸς οἰκίῶν ἐπὶ δένδρων ἀγρίων, διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ὁποίας κατασκευάζοντο βράσματα ἀμφοτέρω τὰ ἔθνη ἐκεῖνα. Οἱ κάτοικοι τῆς Κίτης μετεχειρίζοντο τὴν μεταξὴν σκωλήκων τρεπόμενων ἐπὶ κυπαρίσσω, τερεβίνθων, δρυῶν καὶ μελιῶν καὶ γυνὴ τις μάλιστα, Παμφυλία τὸ ὄνομα, κατῳθῶσε νὰ ἐξυρᾶν δι' αὐτῆς λεπτοτάτην ἐσθῆτα.

Ἡ εἰκονογραφία τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν παριστῶ

[1] Εἰς τὴν πραγμασίαν τοῦ Ἰαμβλίχου περὶ τῶν μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων οὐδὲν ὑπάρχει Αἰγυπτιακῶν εἰμὴ μόνον ὀνόματα τινὰ θεοτήτων.

τὸν Πάριον βόμβυκα. Τὸ ἐντομὸν, πρὶν κλεισθῆ, βρονθοῦσιν καὶ τῆς κατόικίας, οἰεῖται καὶ ζωογονεῖται τῆς νὰ θάλλῃ περὶ κλάνα δένδρου σπειρὸν τινὰ κλάνα, ἢ ῥέμα ὑπὸ τῶν ζεφύρων, καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς κινεῖς ὅ, προσκατῆ τὴν κατοικίαν του, τὴν ὁποίαν κατὰ δύνουσι. Ἀς θαυμάσωμεν καὶ τὴν θαυμασίαν πῶς τε πατεῖται μικρὸν κατὰ μικρὸν. Ἐντὸς δὲ τῆς ἀνατολικῆς ἰστορίας εὐρύκην του!

Τελευτώντες δὲν πρέπει νὰ παρασιωπήσωμεν ὅτι ὁ μέγιστος τῶν Γερμανῶν ποιητῶν, ὁ Γαίτης, ἐξελέξατο τὸν βίον τοῦ Τάσσου ὡς καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐνὸς τῶν δραματικῶν του ἀριστουργημάτων.

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

Ποίησις Ἰωσήφ Ρογάδης.

Aimer, prier, chanter, voilà toute ma vie.
Lamartine.

Εἰς τὴν ἀόλιον αὐτὴν ζωὴν μου
Ἄγγελος ἦλθε, τὴν ὑπερβίον μου
Ἀρωματίσας μὲ μελωδίαν
Ἐκουσάντων.

Τρεῖς χορδὸν λύραν μ' ἔφερε κ' εἶπε.
« Τὸ ἔμβλημα τῆς Ὁρῆαι καὶ λύπαι. »
Ἀκανθαὶ ὅπου καὶ τινες κρίνοι,
Ταύτην ἀφίναι.

Τρεῖς εἶχες λάβει χορδὰς, ὦ λύρα,
Ἀπὸ ἀγίας Ἀγγέλου χεῖρα,
Κ' ἤχητα πάντα περὶ ἡ χώρα.
Ἐπαύαν τῶρα!

Μύρα ἢ πρώτη ἔπνευ ὀεία,
Κ' ἔχονε μύρα ἢ συμφωνία
Τῆς μελωδίας καὶ τῆς μορφῆς τῆς.
Ἦτον ἡ Πίστις.

Καὶ ἡ δευτέρα ἐμοσχοδόλει
Καθὼς τὸ βόδιον, κ' ἔλεγον ὄλοι
Τέρπει καρδία, γάμων ἠγάθει,
Ἐλπίς καλεῖται.

Ὡς ἡραστεία ἔκαε κοίτη
Κ' ἔβριπτε φλόγας πυρός ἢ τρίτη,
Οἱ δακτυλοὶ μου ἔκαον ὄλοι
Σπινθηροδόλοι.

Ὀῖμοι! ἐκείνη, ἣτις ἐπέρα,
Τῶν ἄλλων δύο κραταϊότερα,
Τὰ τεθλιμμένα νέα μου στήθη,
Ἐρως ἐκλήθη.

Εἰς τὸ πατρῶον ποσάκις δῶμα
Χορδὴν τὴν πρώτην, μικρὸς ἀόμιμα,
Ἐθίξα ψάλλον κ' εὐχὰς ὑψύων
Ἦρὸ τῶν εἰκόνων!

Κ' εἰς τόπους ξένους, κ' εἰς γῆν ἐρήμην,
Ὅποτε πόνων ἐμπλεως ἤμην,
Ἀνοιγα τότε ἐνθουν καρδίαν
Εἰς τὴν Ὁρασκείαν.

Ἄλλ' ἐπλανήθη ὁ νοῦς μου, εὐών
Εἰς τοὺς κευθμῶνας τῶν μυστηρίων,
Καὶ τὴν ψυχὴν μου ἐσπριξε κράα
Φιλοσοφία.

Ἀμφιβολίας μ' ἔσεισε δαίμων,
Δι' ὃ καὶ δρᾶττω τὴν λύραν τρέμων,
Καὶ τῶν χορδῶν τῆς ὁλοῦ τὴν ἀρίστην,
Χάνω τὴν Πίστιν.

Ἀπὸ τῆς Πίστιν ὠφρανευμένη,
Φεῦ! ἢ δευτέρα ἄγονος μένει,
Κ' αἱ μελωδίαὶ εἰς παραρῖνους
Τρέπονται τόνους.

Μ' ἐράνη τότε ἡ φύσις πάντα
Εἰς ῥυτὰ τάφου μετανατῶντα,
Εἶδα τὴν Πύλιν τὴν οὐρανίαν
Μ' ἀπελπισίαν.

Ἡ τῆς ἐλπίδος χορδὴ κ' ἐκείνη
Συνὸλατοι τότε καὶ μὲ ἀφίναι
Ἐρως δὲ μόνος, καρδίας χλαυή,
Τί χρησιμεύει;

Ἀπὸ πικρίας ποτιζομένη,
Θεῖμῃ μου φίλη, ἢ ἐρωμένη
Ἄγομεν, μ' εἶπεν, εἰς ἄλλο μέρος,
— Ὄνατος κ' Ἐρως —

Ἐρως, καὶ Πίστις, κ' Ἐλπίς ἀγία,
Τούτους τῶν φθόγγους θεῖλ' ἢ καρδία...
— Ὄνατος κ' Ἐρως, — ἔχει γραμμένον
Τὸ πεπρωμένον.

Πίστειος ἄνευ, ἐλπίδος δίχως,
Φροῦδος τῆς λύρας εἶναι ὁ ἤχος
Καὶ ἡ χορδὴ τῆς ἢ τρίτη μένει
Συντεθλασμένη.

Φεῦ! ἢ ζωὴ μου πλέον ἐκλείπει,
Καὶ τοῦ ὄργάνου παύουν οἱ κτύποι,
Παύει, καθὼς τις αὖρα νυκτία,
Ἡ μείωδ' α.

Ὁ στέφανός μου κατεξήρανθη,
Δὲν ἔχει φύλλα, ἔχασε τ' ἀνθη...
Ἀπὸ τὴν σάρκα τὴν ἀθηνῆ μου
Φεῦγ' ἢ ψυχὴ μου.

Φύγει πρὸς νέφη βόδινα, θεῖα,
Ὅπου Ἀγγέλων πετᾶ χορεία,
Καὶ ἰδοὺ λύρα λαμπρὴ ἐτέρα
Φαινοτέρα.

Μακαριότης μᾶς περιμένει.
Ἄγομεν, φίλη θασανιμένη,
Ὅπου στεναίξει ἐν εὐθυμία
Λύρα γλυκεία.

Μὲ τὴν κακὴν μου παλαιὸν μοῖραν,
Τὴν ἀνθρωπίνην ἔθραυσα λύραν,
Χάρις πλην θεῖα ἄλλη μοῖ διδὶ
Ἄφθαρτον ἔδη.

Λαβε τὴν λύραν τὴν αἰώνιαν
Χύνουσα, φίλη, τὴν ἀρμονίαν
Ἐν ἄστρον ἄλλο τοῦ Παραδείτου
Εἶν ἢ μορφή σου.

Ἐρως, καὶ Πίστις, κ' ἐλπίς ἀγία
Ἐλλεί τῶν ἄστρον ἢ μελωδία,
Κ' ἡμεῖς ἐπάνω λαμπροῦ Ἄστέρως
— Θεὸς καὶ Ἐρως. —

Γ. Χ. Ζαλοκώστας.

Εἰς τὴν Κοινωνίαν.

(Δομάτιον)

Εἰς τῆς ζωῆς τὰ χαίνοντα πελάγη ἐνθὸς πλέει,
Ἐπὶ νεφύδῃ οὐρανῶν, τὸ ἱερὸν σου πλοῖον,
Ὅποταν κλυδωνίζηται ὑπὸ πνοῶν ἀγρίων,
Ὡ Κοινωνία, καὶ πικρὸν τὸ δάκρυ σου ἐκέρη,

Ὡ! θάρρει, καὶ οἱ λαίλαπες ποιεῖ οἱ θυμαλίοι
Δὲν τὸ κανταποτίζουσι. Ξανθαὶ μορφαὶ παιδίων
Ὡς Χερουβιμ ἐμφαίνονται ἐπὶ τῶν καταρτίων,
Καὶ χρύσινον μεδίαιμα τὰ πρόσωπόν των πνέει.

Ὡ θάρρει, μήτηρ! τὸν Θεὸν αἰ εὐλόγ' ἢ ψυχὴ σου!
Ἐνώσω εἰς τὸ στήθος σου σκιρτῶσιν ἀγνὰ βρέφη,
Καὶ τῆς θρησκείας ἢ ἀκτίς τὸ μέτωπόν σου στέρει,

Θὰ σιωπᾷ ἢ καταγιγίς, καὶ αὖρα παραδείσου
Θὰ πνέη καὶ πρὸς ἀσφαλῆ λιμένα θέλει στρέφει
Τὸ πλοῖόν σου, καταφρονοῦν τὰ θεαλλώδη νέφη!

X. A. Παρμενίδης.

ΛΕΜΑΤΙΟΝ.

Εἰς τὸν θάνατον τῆς Κ. Α. Ε'.

— Ἀπέστη ἢ ψυχὴ τῆς.
* Καθὼς ἀφίπτεται ἢ φλεῖ καθὼς πετοῦν οἱ πόδες! *

A. P. P. (Δοσιλόγος).

Μόλις ὠφρανήθη
Κ' εὐθὺς ἀπέπτ' εἰς ἄλλην ζωὴν,
Τοῦ βίου τάνθη,

Καὶ ἐμαράνθη, Ὡς ἢ οἰνάνθη,
Ἄπὸ θανάτου ψυχρὰν ἀνοή.
Ὁραῖα ἦτον, Καὶ τῶν Χαρίτων
Σύντροφον φίλην θὰ τὴν ἐθάρρει.
Οὐδ' ἢ μορφή των ἐκείνης κρείττων
Οὐδ' ἢ ἀμίμητος αὐτῶν χάρις.
Λευκά δ' ἔφορει, Καὶ εἰς τὰ ἔρη
Τὴν κόμην ἐπλεκε μὲ μαρκίσσους.
— Πλὴν τῶρα χῶρει, Ὡ φίλη κέρη,
Πρὸς τῶν μακάρων τὰς θείας νήτους.
Ἡμᾶς ἀφίνεις Ἐν μέσῳ δίνης
Δεινῶν ἀμέτρων καὶ συμφορῶν,
Μετὰ μυστήτων Ἐν ἢ πρασίνης
Σὺ εἰς Ἀγγέλων παίζεις χορὸν.
Γογγίζον κῆμα Λουεὶ τὸ μῆμα,
Ὅπου τὸ σῶμα κείται τὸ σόν.
Καὶ, πένθους θῆμα, Πλανῶ τὸ θῆμα,
Πρὸς τὸν ἀμάρταντὸν του κισσόν.

Δημ. Ε.κ. Β.*

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ. Γάλλος τις ὀνόματι Λορκὲ εἰσῆλθε πρὸ τινων μηνῶν εἰς τὸ ἐργαστήριον λεπτοουργοῦ τινος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπετελειώσαν αὐτος ὠραῖον νεκροκράββατον ἐκ βύλου δρυός.

— Ἄ! εἶπεν ὁ εἰσελθὼν τί ὠραῖον κειδὸς! ἀξιολόγησθαι οὐδ' ἀποκτείνεται ἐκεῖ μέσα.

— Εἰς σὲ ἀπόκειται ν' ἀποκτήσης ἂν θέλης β-μοιον.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.
Καὶ ὁ λεπτοουργὸς ἔλαβεν ἀμέσως τὸ μέτρον του.

Μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ φερέτρον, ὁ μὲν λεπτοουργὸς εἰδοποίησε τὸν Λορκὲ νὰ πληρώσῃ τεσσαράκοντα φράγκα, καὶ νὰ λάβῃ τὸ παραγγελθὲν σκεῦος, οὗτος δὲ δὲν ἐνέδιδε, λέγων ὅτι εἶχεν ἀπλῶς ἀστευθῆ.

Ὁ λεπτοουργὸς κατέφυγε τότε εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὅποιον κατεδίκασε τὸν Λορκὲ νὰ λάβῃ τὸ φέρετρον, καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ παρελευσιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ὡς ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς.

Ἐως ἐδῶ δὲν ὑπάρχει τίποτε παράδοξον· ἀλλὰ τὴν παραμονὴν τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, ἦτοι τὴν τριακοστὴν ἐνάτην ἡμέραν, ὁ Λορκὲ ἀπέθανεν, καὶ οἱ κληρονόμοι του ἐπλήρωσαν τὸν νεκροκράββατον καὶ τὸν ἐθάψαν ἐντὸς αὐτοῦ.